

han har kunnet overbevise mig derom, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem nu kan overbevise mig om, at det paa nogen Maade kan forstyrre den offentlige Fred, at Butikerne ere aabne. Det var kun dette; som jeg vilde udtale, men efter, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds har sagt, vil jeg bede den høitæredede Formand om at maatte oplæse nogle Linier angaaende dette Spørgsmaal af Kjøbstadkommissionens Betænkning. Det hedder der: „Der er fremkommet Klager fra flere Kjøbstæder over, at Forbudet i Helligdagsanordningens § 5 imod Kjøb og Salg i de Handlendes og andre Næringsbrugeres Boutiquer nu har faaet en Betydning for Kjøbstæderne, som det ikke havde før Næringsloven af 1857 udkom. Før Tid den fandtes der nemlig paa Landet kun aldeles enkeltvis Handlende eller Haandværkere med Boutik, medens der nu findes flere Saadanne trindt omkring. Det nævnte Lovsted gjøres ikke gjældende der, i alt Fald kan dets Overholdelse ikke paa nogen fyldestgjørende Maade kontrolleres, og Følgen heraf er, at Landboerne, der ikke i Kjøbstaden kunne gjøre Omsætning af deres Produkter, med andre Barer om Søndagen, men foretrække at benytte netop denne Dag til slige Forretninger, vælge at henvende sig til de Handlende paa Landet. Ogsaa andre Grunde tale efter vor Mening for at hæve dette Forbud, der er et af dem, som jevnlig overtrædes, da det neppe i den almindelige Mening anses for usømmeligt eller ufrikteligt at gjøre Indkjøb eller afslutte Handel om Søndagen. Efterat derhos ved Lov af 24de Mai 1854 ethvert Arbejde, som indskrænker sig inden Hufets Grændser og ikke er forbundet med nogen forstyrrende Larm, er tilladt, synes det i Lighed hermed ogsaa at have Meget for sig at tillade Kjøb og Salg inden Hufets Grændser, naar derved ikke foranlediges nogen for Andre forstyrrende Larm.“ Det ses altsaa, at Meningen ogsaa her er den, at naar saadanne Arbejder inden Hufets Grændser, som ikke medføre Larm, ere tilladte, saa maa ogsaa Kjøb og Salg inden Hufets Grændser, der ikke medfører Larm, være tilladt. Naar det ærede Medlem talte om, at Kjøbstadkommissionens Indstillinger vare begrundede paa Falouft, saa vil jeg spørge ham, om han ikke ogsaa tror, at de Andragender, som i stor Mængde er indkomne til os her, fra de Handlende, ere begrundede paa Falouft.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal tillade mig at ytre mig om de Vædringsforslag, som foreligge. Hvad de almindelige Betragtninger angaar, som der kunde være Grund til at indlede denne Forhandling med, saa tror jeg, at de til dels ere blevne saa meget drøftede og udebatterede ved denne Sags første Behandling, at der i dette Øieblik ikke behøves at gaa nærmere ind derpaa. Jeg vil derfor strax gaa over

til at omtale de enkelte foreliggende Vædringsforslag. Jeg skal da for at begynde med Lovens Titel bemærke, at jeg ikke kan have det Mindste imod, at Titlen forandres paa den Maade, som er foreslaaet af Udvalget. Jeg skal ikke bestride, at dette maaste endog er det Korrekteste; for Resten er det jo en Ting, som i Virkeligheden hverken vil gjøre fra eller til. Det hverken forøger eller formindsker den Frihed, som Lovens Paragrafer give, om Titlen lyder saa eller saa. Jeg skal, som sagt, ikke have Noget derimod, idet jeg maa erkende, at det maaste er en bedre Benævnelse, Udvalget foreslaar. Hvad angaar de Vædringsforslag, som ere stillede til Lovforslagets § 1, da kan jeg om dem alle i det Hele taget bemærke, at jeg ikke finder nogen Grund til at modsætte mig dem; men der er dog et Par af dem, med Hensyn til hvilke jeg vil sige et Par Ord. Vædringsforslaget under Nr. 1 faaer som Vædringsforslagene under Nr. 4 og 5 ere Redaktionsændringer, som ikke have nogen Indflydelse paa Realiteten af det foreliggende Spørgsmaal. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 2 angaar, skal jeg blot bemærke, at jeg heller ikke skal indvende Noget derimod. Jeg gaar nemlig ud fra, at det er Larmen, som det dog i det Væsentlige kommer an paa ved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om en eller anden Syssel kan være til Forstyrrelse for Andre, og naar jeg har tilspøiet i Lovforslaget: „eller iøvrigt ved den Maade, hvorpaa de foretages“, saa er dette egentlig mere slet for en Slags Sikkerheds Skyld, idet jeg har ment, at der maaste kunne tænkes andre Sysler, hoormed der var forbundet andre Ubehageligheder end netop Larm, hvorved der kunde være Forstyrrelse; men jeg skal indrømme, at det ikke har stor praktisk Betydning, og jeg skal derfor ikke have Noget imod Forandringen at indvende. Hvad angaar, at Udtrykkene i 3die og 4de Linie forandres til: „maa forstyrre Helligdagens Fred“, da kan jeg saa meget mindre have Noget derimod, som jeg slet ikke lægger nogen virkelig Realitetsforskjel ind i disse Udtryk. Jeg tror ikke, at man ved Lovens praktiske Anvendelse vil komme til noget andet Resultat, hvad enten disse Ord staa der eller ikke. Jeg antager ogsaa, at Udvalgets Flertal dog i Grunden har den samme Mening som jeg, da det i Vædringsforslaget under Nr. 18 har brugt det Udtryk: „kunde forstyrres“ og ikke det Udtryk: „maa forstyrres“; men dette skal jeg ikke opholde mig ved, thi jeg har ikke heller Noget derimod at indvende. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 3 angaar, som gaar ud paa at gjøre den Regel, der er gjort gjældende for Kjøbstæderne, gjældende ogsaa for Nørre-Sundby, Løgstør, Silkeborg, Frederiksværk og Frederiksberg, da har jeg heller ikke Noget derimod at indvende. Jeg lægger ikke nogen særlig Vægt derpaa, fordi jeg maa tilstaa, at jeg selv egentlig ikke kjender meget til de Lø-